

Downloaded via the EU tax law app / web

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

10 päivänä marraskuuta 2016 (*)

Muutoksenhaku – Valtiontuet – Kansalliselle julkiselle radiotoiminnan harjoittajalle luotu tukijärjestelmä – Julkisen palvelun velvoitteet – Korvaus – SEUT 106 artiklan 2 kohta – Päätös, jolla tukijärjestelmä todetaan sisämarkkinoille soveltuvaksi – Rahoitusmuodon muuttaminen – Verotukselliset toimenpiteet – Maksutelevisioyhtiöille määrätty vero – Päätös, jolla muutettu tukijärjestelmä todetaan sisämarkkinoille soveltuvaksi – Rahoitusmuodon huomioon ottaminen – Veron ja tukijärjestelmän välinen sitova käyttötarkoitusta koskeva yhteys – Veron tuoton suora vaikutus tuen suuruuteen – Julkisen palvelun tehtävän täyttämisestä aiheutuvien nettokustannusten kattaminen – Veronmaksuvelvollisen ja tuensaajan välinen kilpailusuhde – Kansallisen oikeuden huomioon ottaminen vääristyneellä tavalla

Asiassa C-449/14 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 23.9.2014,

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, kotipaikka Tres Cantos (Espanja), edustajinaan H. Brokelmann ja M. Ganino, abogados,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään C. Urraca Caviedes, B. Stromsky ja G. Valero Jordana, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Telefónica de España SA, kotipaikka Madrid (Espanja), ja

Telefónica Móviles España SA, kotipaikka Madrid,

edustajinaan F. González Díaz, F. Salerno ja V. Romero Algarra, abogados,

Espanjan kuningaskunta, asiamiehenään M. A. Sampol Pucurull, ja

Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), kotipaikka Madrid, edustajinaan A. Martínez Sánchez ja J. Rodríguez Ordóñez, abogados,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit E. Regan (esittelevä tuomari), A. Arabadjiev, C. G. Fernlund ja S. Rodin,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Carrasco Marco,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.3.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn, kuultuaan julkisasiamiehen 7.7.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen, on antanut seuraavan

tuomion

1 DTS Distribuidora de Televisión Digital SA (jäljempänä DTS) vaatii valituksellaan kumottavaksi unionin yleisen tuomioistuimen 11.7.2014 antaman tuomion Distribuidora de Televisión Digital v. komissio (T-533/10, EU:T:2014:629; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä hylkäsi valittajan kanteen tukijärjestelmästä C 38/09 (ex NN 58/09), jonka Espanja aikoo toteuttaa Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) hyväksi, 20.7.2010 annetun komission päätöksen 2011/1/EU (EUVL 2011, L 1, s. 9; jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamiseksi.

Asian tausta

2 DTS on yhtiö, joka on erikoistunut Espanjan markkinoilla satelliitin välityksellä toimivan digitaalisen Digital + -nimisen maksutelevisioalustan ylläpitoon ja hyödyntämiseen sekä temaattisten kanavien tarjoamiseen.

3 Corporación de Radio y Televisión Española SA (jäljempänä RTVE) on Espanjan julkinen yleisradio- ja televisiolähetystoiminnan harjoittaja, jolle on 5.6.2006 julkisesta radiosta ja televisiosta annetulla lailla 17/2006 (Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal; BOE nro 134, 6.6.2006, s. 21270) annettu julkisen palvelun tehtävä näillä aloilla.

4 Laissa 17/2006 säädettiin sekarahoitusjärjestelmästä, jossa RTVE sai yhtäältä tuloja kaupallisesta toiminnastaan, muun muassa mainosajan myynnistä, ja toisaalta Espanjan valtiolta korvauksen julkisen palvelun tehtävän täyttämiseksi.

5 Euroopan komissio hyväksyi tämän rahoitusjärjestelmän RTVE:lle myönnetystä valtiontuesta (E 8/05) 20.4.2005 tekemällään päätöksellä K(2005) 1163 lopullinen (tiivistelmä EUVL 2006, C 239, s. 17) ja RTVE:n henkilöstön vähentämistoimenpiteiden rahoittamisesta (NN 8/07) 7.3.2007 tekemällään päätöksellä K(2007) 641 lopullinen (tiivistelmä EUVL 2007, C 109, s. 2).

6 Tätä rahoitusjärjestelmää muutettiin RTVE:n rahoittamisesta 28.8.2009 annetulla lailla 8/2009 (Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española; BOE n° 210,31.8.2009, s. 74003). Laki tuli voimaan 1.9.2009.

7 Ensinnäkin laissa 8/2009 säädettiin, että vuoden 2009 lopusta alkaen mainonta, teleostokset, sponsorointi ja yhteyspalvelut eivät enää olleet RTVE:n rahoituslähteitä. Tämän jälkeen RTVE:n ainoiksi kaupallisiksi tulonlähteiksi jäivät tulot palvelujen tarjoamisesta kolmansille ja tulot sen omien tuotantojen myynnistä. Nämä tulot rajoittuivat noin 25 miljoonaan euroon.

8 Lisäksi lain 8/2009 2 §:n 1 momentin b)d kohdassa sekä 4–6 §:ssä säädettiin kaupallisten tulonlähteiden menettämisen korvaamiseksi useista verotuksellisista toimenpiteistä (jäljempänä kyseiset verotukselliset toimenpiteet), muun muassa uudesta 1,5 prosentin tuloverosta Espanjaan sijoittautuneilta maksutelevisioyhtiöiltä (jäljempänä maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero). Näiden verotulojen osuus RTVE:lle vuosittain maksettavasta kokonaistuesta RTVE:n talousarviossa ei

saanut olla enempää kuin 20 prosenttia, ja mahdollinen ylijäämä tilitettiin valtion yleiseen talousarvioon. Mainitussa laissa säädettiin myös muun muassa Espanjaan sijoittautuneiden televisioyhtiöiden tuloista perittävästä uudesta verosta.

9 Lisäksi laissa 17/2006 säädetty korvaus julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä pidettiin voimassa. Jos siis edellä mainitut rahoituslähteet eivät riittäneet kattamaan kaikkia näiden RTVE:n velvoitteiden täyttämiseen tarkoitettuja kustannuksia, Espanjan valtiolla oli lain 8/2009 2 §:n 2 momentin ja lain 17/2006 33 §:n nojalla velvollisuus kattaa tämä vaje muuttaen näin RTVE:n sekarahoitusjärjestelmän lähes yksinomaan julkiseksi rahoitusjärjestelmäksi.

10 Lopuksi lain 8/2009 3 §:n 2 momentissa säädettiin RTVE:n tulojen ylärajasta. Vuosina 2010 ja 2011 näiden tulojen vuotuinen kokonaismäärä ei saanut ylittää 1 200:aa miljoonaa euroa, mikä vastasi myös RTVE:n menojen ylärajaa kyseisinä varainhoitovuosina. Vuosien 2012–2014 aikana tämä kokonaismäärä sai kasvaa enintään 1 prosentin, ja sitä seuraavina vuosina enimmäismäärä määräytyi kuluttajahintaindeksin vuotuisen kehityksen perusteella.

11 Sen jälkeen kun komissiolle tehtiin 22.6.2009 kantelu lakiesityksestä, joka johti lain 8/2009 antamiseen, komissio ilmoitti 2.12.2009 Espanjan kuningaskunnalle päätöksestään aloittaa RTVE:n rahoitusjärjestelmän muuttamisesta SEUT 108 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely (tiivistelmä EUVL 2010, C 8, s. 31).

12 Komissio aloitti 18.3.2010 SEUT 258 artiklassa tarkoitetun jäsenyysvelvoitteen noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn sillä perusteella, että Espanjaan sijoittautuneiden televisioyhtiöiden tuloista perittävä vero oli sähköisiä viestintäverkkoja ja palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (EYVL 2002, L 108, s. 21) 12 artiklan vastainen. Komissio vaati 30.9.2010 antamassaan lausunnossa Espanjan kuningaskuntaa luopumaan tästä verosta, koska se oli tämän direktiivin vastainen.

13 Komissio teki 20.7.2010 riidanalaisen päätöksen, jossa se totesi, että laissa 8/2009 säädetty RTVE:n rahoitusjärjestelmän muuttaminen soveltui sisämarkkinoille SEUT 106 artiklan 2 kohdan nojalla. Komissio katsoi tässä yhteydessä muun muassa, että kyseiset verotukselliset toimenpiteet eivät olleet erottamaton osa uusia kyseisessä laissa säädettyjä tukielementtejä ja että näin ollen näiden verotuksellisten toimenpiteiden mahdollinen direktiivin 2002/20 vastaisuus ei vaikuttanut sen arviointiin, soveltuiko laki sisämarkkinoille. Lisäksi se katsoi, että RTVE:n muutettu rahoitusjärjestelmä oli SEUT 106 artiklan 2 kohdan mukainen, koska se oli suhteellisuusperiaatteen mukainen.

Valituksenalainen tuomio

14 DTS nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.11.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi. DTS esitti kanteensa tueksi kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen koski SEUT 107 artiklassa tarkoitetun tuen käsitteen virheellistä soveltamista – kun kyse oli siitä, olivatko kyseiset verotukselliset toimenpiteet erotettavissa tuesta ?, toinen SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomista ja kolmas SEUT 49 ja SEUT 63 artiklan rikkomista.

15 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla jokaisen kanneperusteen aineellisen kysymyksen osalta ja siten kanteen kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäynti unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset muutoksenhakuasteessa

16 DTS, jota tukevat Telefónica de España SA ja Telefónica Móviles España SA (jäljempänä

yhdessä Telefónica-yhtiöt), vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- kumoaa riidanalaisen päätöksen tai, toissijaisesti, palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja
- velvoittaa komission ja sitä tukeneet muut osapuolet korvaamaan asian käsittelystä unionin tuomioistuimessa ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa DTS:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Espanjan kuningaskunta ja RTVE vaativat ensisijaisesti, että valitus on jätettävä tutkimatta, ja toissijaisesti, että unionin tuomioistuin hylkää kanteen perusteettomana.

18 Telefónica-yhtiöt ovat tehneet liitännäisvalituksen, jossa ne vaativat, että unionin tuomioistuin kumoaa valituksenalaisen tuomion ja velvoittaa komission sekä sen vaatimuksia tukeneet väliintulijat korvaamaan asian käsittelystä unionin tuomioistuimessa ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio vaativat, että tämä liitännäisvalitus hylätään.

Päävalitus

19 DTS täsmentää ensin valituksessaan, että se moittii unionin yleistä tuomioistuinta vain siitä, että tämä on katsonut valituksenalaisessa tuomiossa komission todenneen perustellusti riidanalaisessa päätöksessään, että komission ei tarvinnut tutkia maksutelevisioyhtiötä koskevan veron yhteensopivuutta EUT-sopimuksen kanssa, ja esittää tämän jälkeen valituksensa tueksi kolme valitusperustetta.

20 Ensimmäinen valitusperuste koskee SEUT 107 artiklan 1 kohdan rikkomista tuen käsitteen virheellisen tulkinnan vuoksi. Toinen valitusperuste koskee saman säännöksen rikkomista sillä, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole valituksenalaisessa tuomiossa tarkastanut täydellisesti tuen olemassaoloa ja koska se on ottanut Espanjan lainsäädännön huomioon vääristyneellä tavalla. Kolmas valitusperuste koskee SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamisessa tapahtunutta oikeudellista virhettä.

Valituksen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

21 RTVE:n mukaan valitus on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta, koska sen pituus on 40 sivua ja koska se siten ylittää selvästi asianosaisille unionin tuomioistuimessa käsiteltävissä asioissa annetuissa käytännön ohjeissa (EUVL 2014, L 31, s. 1; jäljempänä käytännön ohjeet) sallitun 25 sivun enimmäispituuden ilman, että DTS olisi perustellut tätä enimmäismäärän ylitystä.

22 Lisäksi RTVE ja Espanjan kuningaskunta katsovat, että valituskirjelmässä ei yksilöidä täsmällisesti valituksenalaisen tuomion riidanalaisia kohtia. Valituksessa vain toistetaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt perustelut.

23 DTS katsoo, että sen valitus on otettava tutkittavaksi.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Ensinnäkin on todettava, että asianosaisille annetut käytännön ohjeet ovat ohjeellisia eivätkä oikeudellisesti sitovia. Kuten nimittäin näiden ohjeiden ensimmäisestä, toisesta ja

kolmannesta perustelukappaleesta käy ilmi, ne on otettu käyttöön, jotta asian käsittelyn kulkua unionin tuomioistuimessa koskevia sääntöjä voidaan hyvän oikeudenhoidon edistämiseksi täsmentää ja selventää, eikä niillä ole tarkoitus korvata asiaa koskevia Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen määräyksiä (ks. vastaavasti määräys 30.4.2010, Ziegler v. komissio, C?113/09 P(R), ei julkaistu, EU:C:2010:242, 33 kohta).

25 Näiden käytännön ohjeiden 20 kohdan sanamuodosta, jonka mukaan ”valituskirjelmän [ei] tulisi ilman erityistä syytä olla yli 25 sivun pituinen”, käy siis selvästi ilmi, että kohdassa ei määrätä ehdotonta rajaa sivumäärälle, jotta tällainen valitus otettaisiin tutkittavaksi, vaan siinä annetaan vain asianosaisia koskeva suositus.

26 Tästä seuraa, että valitusta ei voida jättää tutkimatta sillä perusteella, että se ylittää tietyn sivumäärän.

27 Toiseksi on huomautettava, että SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin valituksenalaisen tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi, tai muuten kyseinen valitus tai peruste jätetään tutkimatta (ks. mm. tuomio 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España v. komissio, C?295/12 P, EU:C:2014:2062, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Lisäksi näistä samoista säännöksistä seuraa, että valitus jätetään tutkimatta, mikäli siinä vain toistetaan perusteet ja perustelut, jotka on esitetty unionin yleisessä tuomioistuimessa, mukaan lukien perusteet ja perustelut, jotka perustuvat tosiseikkoihin, jotka kyseinen tuomioistuin on nimenomaisesti hylännyt. Tällaisella valituksella tosiasiaa pyritään nimittäin ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan valitusta käsiteltäessä (ks. tuomio 30.5.2013, Quinn Barlo ym. v. komissio, C?70/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:351, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Jos valittaja sen sijaan riitauttaa sen, miten unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut tai soveltanut unionin oikeutta, ensimmäisessä oikeusasteessa tarkasteltuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen muutoksenhakumenettelyssä. Mainitun menettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa (ks. tuomio 30.5.2013, Quinn Barlo ym. v. komissio, C?70/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:351, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että valituksen tutkimisesta ilmenee, että DTS on ilmoittanut selvästi ja täsmällisesti ne valituksenalaisen tuomion kohdat, joita sen valitusperusteet koskevat, sekä syyt, joiden vuoksi kyseisessä tuomiossa on sen mielestä oikeudellisia virheitä.

31 Lisäksi, toisin kuin RTVE ja Espanjan kuningaskunta väittävät, DTS ei valituksessaan rajoitu toistamaan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämiään perusteluja. Se riitauttaa nimittäin erityisesti tavan, jolla unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut ja soveltanut unionin oikeutta ja etenkin SEUT 107 artiklan 1 kohtaa, kun tämä on katsonut valituksenalaisessa tuomiossa, että maksutelevisioyhtiötä koskeva vero, joka valittajan on maksettava, ei ole erottamaton osa RTVE:lle myönnettyä tukea, ja lisäksi DTS moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on ottanut useat tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla.

32 Näin ollen tämä valitus on otettava tutkittavaksi.

33 Tämän vuoksi valituksen asiasisältöä on arvioitava tutkimalla ensin toinen valitusperuste ja tämän jälkeen ensimmäinen ja kolmas valitusperuste.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohtaa on rikottu, koska valituksenalaisessa tuomiossa ei tarkisteta täydellisesti tuen olemassaoloa ja koska siinä otetaan Espanjan lainsäädäntö huomioon vääristyneellä tavalla.

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

34 DTS ja Telefónica-yhtiöt väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole tutkinut täydellisesti komission esittämiä arvioita, jotka koskevat 22.12.2008 annetun tuomion Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764) 106–111 kohdassa esitettyjä edellytyksiä. Unionin yleinen tuomioistuin ei nimittäin ole tutkinut sitä, millä tavoin arvioitu tulojen määrä vaikuttaa tuen laskemiseen, ja arvioinut tältä osin valituksenalaisen tuomion 65–70 kohdassa virheellisesti kansallisen oikeuden säännöksiä, joihin se on nojautunut tehdessään päätelmän, jonka mukaan maksutelevisioyhtiöitä koskevalla verolla ei ole vaikutusta RTVE:lle tarkoitetun tuen määrään, ja on jättänyt huomiotta muut tämän oikeuden merkitykselliset säännökset.

35 DTS väittää ensinnäkin, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on katsonut kyseisen tuomion 69 kohdassa – jos RTVE:n tulot eivät riitä julkisen palvelun tehtävän täyttämisen nettokustannusten kattamiseksi, lain 8/2009 2 §:n 2 momentissa ei veloiteta valtiota toimittamaan valtion talousarviosta varoja näiden objektiivisesti määriteltujen kustannusten kattamiseksi. On nimittäin niin, että yhtäältä tällä säännöksellä veloitetaan valtio täydentämään RTVE:n ”alustavaa budjettia” silloin, kun talousarviota täytäntöön pantaessa verotulojen määrä on pienempi kuin budjettiarviot. Toisaalta valtion yleisestä talousarviosta saatavat määrärahat eivät DTS:n mukaan ole sallittuja silloin, kun menot ylittävät budjettiarviot.

36 Lisäksi DTS väittää, että lain 8/2009 2 §:n 2 momenttia on tarkasteltava yhdessä lain 17/2006 34 §:n ja lain 17/2006 4 §:ssä säädetyn ja edustajainhuoneen ja senaatin täysistunnossaan hyväksymän RTVE:lle osoitetun puitevaltuutuksen (Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los Plenos del Congreso de los Diputados y del Senado; BOE nro 157, 30.6.2008, s. 28833) 44 §:n kanssa.

37 Näistä viimeksi mainituista säännöksistä, joita unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon, käy nimittäin DTS:n mukaan ilmi, että RTVE laatii talousarvionsa itse ottaen huomioon sekä julkisen palvelun tehtävästä aiheutuvat arvioidut menot että arvioidut tulot kyseisten verotuksellisten toimenpiteiden tuotto mukaan lukien. Niinpä siinä tapauksessa, että näiden toimenpiteiden todellinen tuotto on pienempi kuin maksujen arvioitu määrä ja että sillä ei kyetä kattamaan RTVE:n budjetoimia julkisen palvelun kustannuksia, valtio on velvollinen täydentämään ”alustavaa budjettia” valtion yleisen talousarvion määrärahoista. ”Alustava budjetti” on kuitenkin laadittava muun muassa maksutelevisioyhtiöitä koskevasta verosta saatujen verotulojen arvioidun määrän perusteella, ja tällä määrällä on siten välitön vaikutus tuen määrän suuruuteen. Tämän veron tuoton vaikutusta talousarvion täytäntöönpanoon ei siten pidä sekoittaa verotuottojen arvioidun määrän vaikutukseen kyseisen talousarvion alustavassa laadinnassa ja siis tuen määrän suuruuteen.

38 Telefónica-yhtiöt lisäävät, että on olemassa selkeitä seikkoja, joilla mahdollisuus valtion yleisestä talousarviosta väitetyksi maksettavaan lisämäärärahaan voidaan riitauttaa, sillä lain 8/2009 esitöissä todetaan esimerkiksi, että ”ei ole kohtuullista, että rahoituksen takaaminen johtaa

valtion osuuksien kasvuun”. Lisäksi tässä mahdollisuudessa on kyse toissijaisesta tilanteesta. On nimittäin niin, että lain 8/2009 2 §:n 2 momentin mukaan kahden edellytyksen on täytyttävä, jotta valtio voisi rahoittaa osan julkisen palvelun veloitteen kustannuksista. Maksutelevisioyhtiötä koskevan veron tuoton on ensinnäkin oltava tiettynä varainhoitovuonna pienempi kuin julkisen palvelun veloitteen täyttämistä aiheutuvat kustannukset, ja vararahaston varojen määrän on toiseksi oltava riittämätön kattamaan RTVE:n kulut kyseisenä varainhoitovuonna. Se, että tällä säännöksellä otetaan käyttöön tällä tavoin rajoitettu valtiontakuu, joka on uusi tukitoimenpide, ei ole esteenä sille, että RTVE:lle myönnetty tuki vahvistetaan veron tuoton perusteella ja että valtio sitoutuu kattamaan vajeen, mikäli tuotto ei ole riittävä.

39 Toiseksi DTS arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 66–68 kohdassa ottanut vääristyneellä tavalla huomioon lain 17/2006 33 §:n ja lain 8/2009 8 §:n siltä osin kuin kyse on valtion osuudesta silloin, kun maksutelevisioyhtiötä koskevan veron tuotot ylittävät julkisen palvelun tehtävästä aiheutuvat kustannukset. On nimittäin niin, että yhtäältä se, että RTVE:n tuloihin sovelletaan ehdotonta enimmäismäärää, on vailla merkitystä, koska on tutkittava, riippuuko tuen määrä tämän enimmäismäärän rajoissa kyseisen veron ennakoituista tuotoista. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin on DTS:n mukaan todennut ainoastaan, että lain 8/2009 8 §:n 3 momentin mukaan vararahastoon siirrettyä ylijäämää voidaan käyttää vain Espanjan talous- ja finanssiministerin nimenomaisella luvalla, ja jättänyt huomiotta kyseisen säännöksen ensimmäisen osan, jonka mukaan ”rahastoa voidaan käyttää ainoastaan aiempien varainhoitovuosien tappioiden kattamiseen ja julkisen palvelun toimittamiseen liittyvistä odottamattomista tilanteista selviytymiseen”. Näiden lisävarojen suuruus riippuu kuitenkin väistämättä verojen tuotosta, koska niillä kasvatetaan tätä rahastoa.

40 Telefónica-yhtiöt väittävät lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut lain 17/2006 33 §:n 1 momenttia ja lain 8/2009 3 §:n 2 momenttia virheellisesti todetessaan, että näillä säännöksillä poistetaan kaikki yhteydet tuen määrän ja kyseisten verotuksellisten toimenpiteiden perusteella perittävien maksujen määrän väliltä. Yhtäältä se, että tulot voidaan tilittää valtion yleiseen talousarvioon, on vain toissijainen mahdollisuus. Valtiolle tilitetään nimittäin vain tulot, jotka ylittävät 10 prosenttia RTVE:n vuotuisista kustannuksista. Toisaalta tästä ei seuraa, että tuen suuruus olisi riippumaton verotulojen suuruudesta. Lain 17/2006 33 §:n 1 momentissa otetaan korkeintaan käyttöön tuen suuruutta koskeva rajoitus, mikä ei ole esteenä sille, että veron kokonaistuotto muutetaan lainsäätäjän vahvistamissa rajoissa tueksi.

41 Telefónica-yhtiöt katsovat lisäksi, että useista seikoista käy ilmi, että valtio ei ole valmis täydentämään RTVE:n talousarviota. Vaikka nämä seikat koskevat riidanalaisen päätöksen jälkeistä aikaa, ne vahvistavat lain 8/2009 esitöiden sanamuodon, jonka mukaan ”ei ole kohtuullista, että rahoituksen takaaminen johtaa valtion osuuksien kasvuun”.

42 RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio katsovat, että toinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

43 On huomautettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että kun unionin yleinen tuomioistuin on määrittänyt asian tosiseikaston tai arvioinut sitä, unionin tuomioistuin on SEUT 256 artiklan nojalla toimivaltainen harjoittamaan ainoastaan tämän tosiseikaston oikeudelliseen luonnehdintaan ja sen pohjalta tehtyihin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (ks. mm. tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio, C?559/12 P, EU:C:2014:217, 78 kohta).

44 Näin ollen silloin, kun valituksen yhteydessä tutkitaan unionin yleisen tuomioistuimen arviointi kansallisesta oikeudesta, unionin tuomioistuin on toimivaltainen tutkimaan vain sen, onko kansallinen oikeus otettu huomioon vääristyneellä tavalla (ks. tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Tästä on muistutettava, että vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmeistä asiakirja-aineistosta selvästi ilman, että on tarpeen ryhtyä uudelleen arvioimaan tosiseikastoa ja selvitystä (tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80 kohta).

46 Nyt käsiteltävässä asiassa on huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 65–86 kohdassa lain 8/2009 osalta, että – kuten komissio sen mukaan oli perustellusti katsonut – tukimäärä, jonka RTVE saa, ei riipu DTS:ltä perittyjen verojen määrästä, mikäli tuen määrä on vahvistettu ottaen huomioon RTVE:n julkisen palvelun tehtävän täyttämistä aiheutuvat nettokustannukset.

47 Unionin yleinen tuomioistuin on todennut tästä yhtäältä kyseisen tuomion 66 kohdassa, että lain 17/2006 33 §:n mukaan silloin, kun RTVE:n käytettävissä olevat tulot ylittävät yleisradiotoiminnan julkisen palvelun tehtävän täyttämistä aiheutuvat kustannukset, ylimenevä osuus tilitetään vararahastoon tai siirretään valtiolle riippuen siitä, ylittääkö ylimenevä osuus 10 prosenttia RTVE:n budjetoiduista vuosikustannuksista. Ensimmäisestä näistä tilanteista unionin yleinen tuomioistuin on todennut mainitun tuomion 67 kohdassa, että lain 8/2009 8 §:stä käy ilmi, että pääomaa ei voida käyttää muuten kuin talous- ja finanssiministerin nimenomaisella luvalla ja että jos sitä ei ole käytetty neljän vuoden kuluessa, se on käytettävä Espanjan valtion talousarviosta maksettavien korvausten vähentämiseen. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin on todennut saman tuomion 68 kohdassa, että lain 8/2009 3 §:n 2 momentissa säädetään RTVE:n tuloja koskevasta ehdottomasta rajasta, joka oli 1 200 miljoonaa euroa vuosina 2010 ja 2011, ja että tämän rajan ylimenevä osuus siirretään kokonaisuudessaan suoraan Espanjan valtion talousarvioon.

48 Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 69, 76 ja 80 kohdassa, että lain 8/2009 2 §:n 2 momentin mukaan siinä tapauksessa, että RTVE:n käytettävissä olevat varat eivät riitä kattamaan yleisradiotoiminnan julkisen palvelun tehtävän täyttämisen kustannuksia, Espanjan valtion on katettava tämä vaje valtion talousarvion määrärahoista.

49 Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että moittiessaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on tehnyt oikeudellisen virheen harjoittaessaan riidanalaista päätöstä koskevaa tuomioistuinvalvontaa ja ottanut kansallisen oikeuden säännökset huomioon vääristyneellä tavalla jättäen samalla huomioimatta muita säännöksiä, DTS ja Telefónica-yhtiöt tyytyvät tosiasiallisesti arvostelevaan kansallisen oikeuden tulkintaa, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 65–86 kohdassa. Näin ollen DTS ja Telefónica-yhtiöt pyrkivät korvaamaan tämän tulkinnan vaihtoehtoisella tulkinnalla ja siis vetoamalla erityisesti kansallisiin säännöksiin, joita ei ole käsitelty ensimmäisessä oikeusasteessa, saamaan tosiseikkoja ja todisteita koskevan uuden arvioinnin. Ne eivät mitenkään pyri osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin on päätenyt näihin toteamuksiin ilmeisellä tavalla mainitun kansallisen oikeuden vastaisesti tai että se on asiakirja-aineistosta ilmeneviin seikkoihin nähden antanut tälle oikeudelle ulottuvuuden, jota sillä ei selvästikään ole.

50 Näissä olosuhteissa toinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

Ensimmäinen valitusperuste, jonka mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohtaa on rikottu sen vuoksi, että tuen käsitettä on tulkittu virheellisesti

Ensimmäinen osa, jonka mukaan maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron ja RTVE:lle myönnetyn tuen välinen yhteys ei ole rinnastettavissa yleisen veron ja sitä koskevan vapautuksen välillä olevaan yhteyteen

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

51 DTS katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 92 ja 93 kohdassa, että DTS pyrki kanteellaan asettamaan kyseenalaiseksi 20.9.2001 annettuun tuomioon Banks (C-390/98, EU:C:2001:456) perustuvan oikeuskäytännön. Tämä oikeuskäytäntö nimittäin liittyy DTS:n mukaan ainoastaan tiettyihin yritysryhmiin, jotka on vapautettu yleisestä verosta. Nyt käsiteltävässä asiassa DTS ei kuitenkaan vastusta maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron kantamista sillä perusteella, että RTVE on vapautettu verosta, mikä merkitsee valtiontukea. Sitä vastoin DTS väittää, että koska kyseistä veroa on kannettu siltä epäsymmetrisesti, jotta voitaisiin rahoittaa suoraan tukiohjelmia RTVE:n hyväksi, tämä vero on itsessään tukea samoin kuin vero, joka on kyseessä asiassa, joka johti 7.9.2006 annettuun tuomioon Laboratoires Boiron (C-526/04, EU:C:2006:528; jäljempänä tuomio Laboratoires Boiron).

52 RTVE ja komissio väittävät, että tämä valitusperusteen osa on tehoton ja joka tapauksessa perusteeton, ja myös Espanjan kuningaskunta yhtyy tähän näkemykseen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

53 On huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 92 ja 93 kohdassa, että perusteluillaan, jotka koskevat SEUT 107 artiklan 1 kohdan rikkomista sillä perusteella, että kyseisten verotuksellisten toimenpiteiden ja RTVE:n saaman kilpailuedun välillä on yhteys, DTS on halunnut kyseenalaistaa unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä muodostuneen periaatteen, joka on vahvistettu 20.9.2001 annetun tuomion Banks (C-390/98, EU:C:2001:456) 80 kohdassa ja jonka mukaan ne, joiden on maksettava pakollinen maksu, eivät voi jättää suorittamatta kyseistä maksua vedoten siihen, että muiden saamaa vapautusta on pidettävä valtiontukea.

54 DTS:n muotoilema väite ei kuitenkaan ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa oleviin toteamuksiin nähden voi mitenkään johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen, koska – kuten RTVE ja komissio perustellusti toteavat – unionin yleinen tuomioistuin ei ole hylännyt DTS:n kyseisiä väitteitä kyseisen tuomion 92 ja 93 kohdassa esitetyistä syistä vaan tuomion 94–105 kohdassa olevista syistä, jotka koskevat tuomion Laboratoires Boiron merkityksellisyyttä kyseessä olevan tuen tarkastelemisessa, ja nämä syyt ovat nyt käsiteltävän valitusperusteen toisen osan kohteena.

55 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on tämän johdosta hylättävä perusteettomana.

Toinen osa, jonka mukaan maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero on epäsymmetrinen vero, joka on tuomiossa Laboratoires Boiron tarkoitettua tukea

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

56 DTS väittää ensinnäkin, että maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero on erottamaton osa RTVE:lle myönnettyä tukea, koska se on tuomiossa Laboratoires Boiron kyseessä olleeseen

veroon rinnastettava epäsymmetrinen vero. Tätä veroa on nimittäin velvollinen maksamaan vain tietty yhtiöiden ryhmä eli maksutelevisiotoiminnan harjoittajat, jotka ovat RTVE:n kanssa kilpailevassa asemassa. Tuki on siis seurausta yhtäältä siitä, että tuensaajan kilpailija on velvollinen maksamaan veroa, ja toisaalta siitä, että mainitun veron tuotto on tarkoitettu kyseisen tuen rahoittamiseen.

57 Toiseksi DTS väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen havainnoimat erot maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron ja tuomiossa Laboratoires Boiron tarkastellun veron välillä ovat vailla merkitystä.

58 Ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 100 kohdassa mainitsema seikka, jonka mukaan maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron perimisen pääasiallinen tarkoitus ei ole palauttaa ennalleen RTVE:n ja muiden toimijoiden välisiä kilpailuolosuhteita, ei ole merkityksellinen. Valtiontuen käsite on nimittäin objektiivinen käsite. Tämän veron tavoite on joka tapauksessa hyvin samankaltainen kuin tuomioon Laboratoires Boiron johtaneessa asiassa kyseessä ollut veron tavoite, koska veron tarkoituksena on osin rahoittaa RTVE:n kustannukset sen julkisen palvelun tehtävän täyttämiseksi.

59 Toiseksi on virheellistä katsoa, kuten unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa, että maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron ja tuen välinen yhteys on vähemmän tiivis kuin tuomiossa Laboratoires Boiron todettu yhteys. Tältä osin DTS väittää unionin yleisen tuomioistuimen todenneen virheellisesti, että siitä, että vero ei mahdollisesti ole sopusoinnussa unionin oikeuden kanssa, ei seuraa välittömästi RTVE:lle myönnetyn tuen asettaminen kyseenalaiseksi. Valituksenalaisessa tuomiossa jätetään nimittäin huomiotta se, että DTS:lle asetettu velvollisuus osallistua kilpailijan rahoittamiseen vahvistaa kilpailun vääristymistä, joka johtuu varojen siirtämisestä kilpailijalle. RTVE saa siis kilpailuetua audiovisuaalisten sisältöjen hankintamarkkinoilla paitsi niiden varojen kautta, joita se vastaanottaa julkisen palvelun tehtävänsä täyttämiseksi, myös siksi, että sen kilpailijat eivät hyödy näistä varoista. Tämä viimeinen etu kuitenkin katoaisi täysin, jos maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero poistettaisiin.

60 Kolmanneksi DTS väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut virheellisesti valituksenalaisen tuomion 102–104 kohdassa, että – toisin kuin tuomioon Laboratoires Boiron johtaneessa asiassa kyseessä olleessa tilanteessa – RTVE:lle myönnetyn tuen suuruutta ei määritellä maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron määrän perusteella. Nyt käsiteltävässä asiassa on nimittäin niin, että RTVE:n saama kilpailuetu kasvaa tämän DTS:lle määrätyn veron määrän myötä, koska mitä suurempi vero on, sitä vähemmän DTS:llä on varoja kilpailla RTVE:n kanssa. Yhteys mainitun veron ja tuen välillä on näin ollen tiiviimpi kuin tuomiossa Laboratoires Boiron todettu yhteys. DTS:n mukaan komissio on näet tehnyt riidanalaisessa päätöksessä sen johtopäätöksen, että julkisten varojen siirto RTVE:lle on SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtiontuki.

61 Telefónica-yhtiöt katsovat ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan rajoittavasti edellytyksiä, joiden on täyttyvä, jotta tuen rahoitustapa voidaan katsoa tuen erottamattomaksi osaksi, kun otetaan huomioon, että näitä valtiontukia koskevia sääntöjä olisi tulkittava teleologisesti.

62 Toiseksi Telefónica-yhtiöt väittävät, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä esitetyt edellytykset sille, että verotuksellinen toimenpide on erottamaton osa tukea, eli veron osoittaminen kyseessä olevan tuen rahoitukseen ja tästä verosta saatavan tuoton välitön vaikutus mainitun tuen suuruuteen, eivät ole erillisiä ja kumulatiivisia edellytyksiä. Veron osoittaminen itsessään merkitsee nimittäin tarvittavaa yhteyttä verotulojen suuruuden ja tuen välillä. Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen tulkinnut 13.1.2005 annettua tuomiota Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10)

virheellisesti, koska kyseisessä tuomioissa tutkittiin ainoastaan sitä, oliko veron ja tuen välillä asian kannalta merkityksellisen kansallisen lainsäädännön nojalla sitova käyttötarkoitusta koskeva yhteys, ja se katsoi, että jos kysymykseen vastataan myöntävästi, verotuksellisen toimenpiteen välitön vaikutus tuen suuruuteen on sen looginen seuraus.

63 Kolmanneksi Telefónica-yhtiöt katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinut virheellisesti 21.10.2003 annettua tuomiota van Calster ym. (C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571) ja 27.11.2003 annettua tuomiota Enirisorse (C-34/01?C-38/01, EU:C:2003:640). Se, että unionin tuomioistuin ei lausu vaatimuksesta, jonka mukaan verotuksellisen toimenpiteen on vaikutettava välittömästi tuen suuruuteen, ei merkitse sitä, että unionin tuomioistuin olisi katsonut sen olevan lisäedellytys ratkaistaessa, onko tuen rahoitustapa osa tukea, vaan tämä voi selittyä sillä, että kyseisissä tuomioissa oli kyse varhaisimmista asioista, joissa unionin tuomioistuin lausui erottamattomuutta koskevasta kysymyksestä.

64 RTVE, Espanjan kuningaskunta ja komissio katsovat, että ensimmäisen valitusperusteen toinen osa ei ole perusteltu.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

65 On huomautettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan verot tai veronluonteiset maksut eivät kuulu EUT-sopimuksen valtiontukia koskevien määräysten soveltamisalaan lukuun ottamatta tilannetta, jossa veroilla tai maksuilla rahoitetaan tukitoimenpide siten, että ne ovat erottamaton osa kyseistä toimenpidettä (tuomio 13.1.2005, Streekgewest, C-174/02, EU:C:2005:10, 25 kohta; tuomio 13.1.2005, Pape, C-175/02, EU:C:2005:11, 14 kohta ja tuomio 27.10.2005, Distribution Casino France ym., C-266/04–C-270/04, C-276/04 ja C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, 34 kohta).

66 Yhtäältä on nimittäin mahdollista, että varsinainen tuki ei olennaisesti vaikuta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja sen vuoksi sitä voidaan pitää hyväksyttävänä, mutta tuen rahoitustapa voi lisätä sen aiheuttamaa häiriötä ja saada aikaan sen, että koko järjestelmä on sisämarkkinoille soveltumaton. Toisaalta on niin, että jos maksu, joka on nimenomaan tarkoitettu tuen rahoittamiseen, osoittautuu lisäksi EUT-sopimuksen muiden määräysten vastaiseksi, komissio ei voi todeta tukijärjestelmää, jonka osa maksu on, sisämarkkinoille soveltuvaksi (ks. vastaavasti tuomio 21.10.2003, van Calster ym., C-261/01 ja C-262/01, EU:C:2003:571, 47 ja 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

67 Tuen rahoitustapa voi siis tehdä koko sillä rahoitettavan tukijärjestelmän sisämarkkinoille soveltumattomaksi. Näin ollen tukea ei voida tarkastella erillään sen rahoitustavasta (ks. vastaavasti tuomio 14.4.2005, AEM ja AEM Torino, C-128/03 ja C-129/03, EU:C:2005:224, 45 kohta).

68 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on katsottu, että jotta maksun voidaan katsoa olevan erottamaton osa tukitoimenpidettä, maksun ja tuen välillä on oltava sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä säädetty varojen käyttötarkoitusta koskeva sellainen sitova yhteys, jonka mukaisesti maksun tuotto osoitetaan väistämättä tuen rahoittamiseen ja se vaikuttaa suoraan tuen suuruuteen ja tämän seurauksena arviointiin tuen soveltuvuudesta sisämarkkinoille (ks. mm. tuomio 15.6.2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 ja C-41/05, EU:C:2006:403, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, 99 kohta).

69 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 65–86 kohdassa, joita toisessa valitusperusteessa on turhaan kritisoitu, että sovellettavista kansallisen oikeuden säännöksistä käy ilmi, että RTVE:lle myönnetyn tuen suuruus

ei riipu suoraan kyseisistä verotuksellisista toimenpiteistä saaduista tuotoista, koska tuen suuruus vahvistetaan RTVE:n julkisen palvelun tehtävän täyttymisestä aiheutuneiden nettokustannusten mukaan.

70 Erityisesti, kuten tämän tuomion 47 ja 48 kohdasta käy ilmi, unionin yleinen tuomioistuin on katsonut tästä, että kun RTVE:n käytettävissä olevat verotulot ylittävät sille julkisen palvelun tehtävän täyttämistä aiheutuvat kustannukset, ylimenevä osuus on tapauksesta riippuen tilitettävä vararahastoon tai siirrettävä valtiolle, ja näihin verotuloihin sovelletaan ehdotonta enimmäismäärää niin, että ylimenevä osuus siirretään kokonaisuudessaan valtion talousarvioon. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin on todennut, että kun mainitut tulot eivät riitä kattamaan näitä kustannuksia, Espanjan valtion on katettava erotus.

71 Näissä olosuhteissa on todettava, että vaikka on kiistatonta, että RTVE:lle myönnetyn tuen rahoitus hoidetaan kyseisillä verotuksellisilla toimenpiteillä, unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin päättelyt valituksenalaisen tuomion 104 kohdassa – toisin kuin DTS ja Téléfónica-yhtiöt väittävät – ja tekemättä oikeudellista virhettä, että nämä verotukselliset toimenpiteet eivät ole erottamaton osa mainittua tukea.

72 Kun nimittäin kyseisten verotuksellisten toimenpiteiden tuotolla ei ole mitään välitöntä vaikutusta RTVE:lle myönnetyn tuen suuruuteen, koska tuen myöntäminen ja tuen suuruus eivät perustu tähän tuottoon ja koska tuesta saatua tuottoa ei väistämättä käytetä tämän tuen rahoitukseen, siltä osin kuin osa tästä tuotosta voidaan osoittaa muihin tarkoituksiin, ei voida katsoa, että näiden verotuksellisten toimenpiteiden ja kyseisen tuen välillä olisi olemassa sitova käyttötarkoitusta koskeva yhteys.

73 Tämän osalta ei ole merkitystä sillä, että kyseiset verotukselliset toimenpiteet on otettu käyttöön RTVE:n aikaisemmin saamien kaupallisten tulojen menettämisen korvaamiseksi (ks. analogisesti tuomio 13.1.2005, Streekgewest, C-174/02, EU:C:2005:10, 27 kohta).

74 DTS:n esittämät tuomioon Laboratoires Boiron nojautuvat perustelut eivät riitä kyseenalaistamaan näitä päätelmiä.

75 Tästä on huomautettava, että kyseisessä tuomiossa todettiin, että epäsymmetrisen verottamisen tapauksessa eli silloin, kun veroa joutuu maksamaan vain toinen kahdesta kilpailevasta toimijaryhmästä, voivat verovelvolliset toimijat vedota tämän veron lainvastaisuuteen. Tällaisessa tilanteessa tuki on näet seuraus siitä, että toinen talouden toimijoiden ryhmä, jonka kanssa verotettava ryhmä on suorassa kilpailusuhteessa, ei ole velvollinen maksamaan mainittua veroa. Näin ollen tukitoimenpide on jo vero itsessään, ja vero ja tuki ovat yhden ja saman verotuksellisen toimenpiteen kaksi toisistaan erottamatonta osaa. Niinpä tämä tilanne ei ole rinnastettavissa mihinkään sellaiseen verovapautustilanteeseen, joka koskee yleisesti sovellettavaa veroa, jonka erottamaton osa tämä vero on (ks. vastaavasti tuomion Laboratoires Boiron 30–48 kohta).

76 Unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt minkäänlaista oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 98–103 kohdassa, että maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero, jota DTS on velvollinen maksamaan, ei ole rinnastettavissa tuomioon Laboratoires Boiron johtaneessa asiassa kyseessä olleeseen epäsymmetriseen veroon.

77 On nimittäin niin, että nyt käsiteltävässä asiassa kyseiset verotukselliset toimenpiteet ja RTVE:lle myönnetty tuki eivät – kuten unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa – muodosta yhden ja saman toimenpiteen kahta toisistaan erottamatonta osaa, koska toisin kuin tuomioon Laboratoires Boiron johtaneessa asiassa, ei siitä, että kyseisiä verotuksellisia toimenpiteitä ei voida soveltaa, koska ne ovat yhteensopimattomia unionin

oikeuden kanssa, välittömästi seuraa tuen kyseenalaistaminen, koska kuten tämän tuomion 48 ja 70 kohdasta käy ilmi, Espanjan valtio on velvollinen kattamaan RTVE:n käytettävissä olevien rahoitusvarojen ja sille aiheutuvien kustannusten välisen eron, jotta RTVE voi täyttää julkisen palvelun velvoitteensa.

78 Lisäksi on niin, että – kuten unionin yleinen tuomioistuin on myös perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 102 kohdassa – tuomioon Laboratoires Boiron johtaneessa asiassa tuen suuruus perustui yksinomaan veron määrään, koska hyöty, jonka edunsaajat saivat siitä, että niiden kilpailijoita rasitti tämä vero, oli väistämättä riippuvainen tämän veron määrästä. Sitä vastoin nyt käsiteltävässä asiassa tuen suuruus määräytyy, kuten tämän tuomion 69–71 kohdasta käy ilmi, julkisen palvelun tehtävän täyttämistä aiheutuneiden nettokustannusten mukaan.

79 On kyllä totta, kuten DTS on perustellusti todennut, että nyt käsiteltävässä asiassa myös maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero on tarkoitettu rahoittamaan RTVE:n tukijärjestelmää, jonka komissio on katsonut olevan SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtiontuki. Velvollisuus suorittaa tämä vero merkitsee näin ollen DTS:lle ylimääräistä kilpailuhaittaa markkinoilla, joilla se harjoittaa RTVE:n kanssa kilpailevaa toimintaa, koska viimeksi mainitun ei tarvitse maksaa tätä veroa.

80 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 84 ja 102 kohdassa, tämä seikka ei yksin riitä osoittamaan sitä, että tällainen vero on erottamaton osa tukea.

81 Yhtäältä on nimittäin niin, kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on jo aiemmin todettu, että se, voidaanko veron katsoa olevan erottamaton osa verolla rahoitettavaa tukea, ei riipu tämän tuen maksajan ja tuensaajan välisen kilpailusuhteen olemassaolosta vaan yksinomaan siitä, onko mainitun veron ja tuen välillä merkityksellisessä kansallisessa lainsäädännössä säädetty sitova käyttötarkoitusta koskeva yhteys (ks. vastaavasti tuomio 22.12.2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, 93–99 kohta).

82 Niinpä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että ei ole mitään sitovaa yhteyttä veron ja tiettyjä yritysryhmiä koskevan verovapautuksen välillä, vaikka viimeksi mainitut harjoittaisivat toimintaansa kilpailusuhteessa sellaisiin yrityksiin, jotka ovat velvollisia maksamaan kyseistä veroa. Verovapautuksen ja sen ulottuvuuden soveltaminen ei nimittäin ole mitenkään riippuvainen verosta saaduista tuloista. Näin ollen ne, joilla on velvollisuus maksaa vero, eivät voi vapautua kyseisen veron maksamisesta vetoamalla siihen, että muiden yritysten saamaa vapautusta on pidettävä valtiontukena (ks. vastaavasti mm. tuomio 27.10.2005, Distribution Casino France ym., C-266/04–C-70/04, C-276/04 ja C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, 41 ja 42 kohta).

83 Yhtäältä, kuten tämän tuomion 65 kohdassa on jo todettu, verot tai veronluonteiset maksut eivät pääsääntöisesti kuulu valtiontukia koskevien määräysten soveltamisalaan. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 96 kohdassa, DTS:n perustelujen hyväksyminen merkitsisi, että kaikkia alakohtaisesti ja tuensaajan kanssa kilpailutilanteessa olevilta yrityksiltä kannettuja veroja olisi tarkasteltava SEUT 107 ja SEUT 108 artiklan perusteella.

84 Edellä esitettyjen toteamusten perusteella unionin yleinen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero ei ole osa RTVE:n hyväksi säädettyä tukijärjestelmää.

85 Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on tämän johdosta hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste, jonka mukaan SEUT 106 artiklan 2 kohdan soveltamisessa on tehty

Asianosainten ja muiden osapuolten lausumat

86 DTS väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut valituksenalaisessa tuomiossa huomioon vääristyneellä tavalla ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn toisen kumoamisperusteen perustan, joka koskee SEUT 106 artiklan 2 kohtaa. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on näet katsonut kyseisen tuomion 151 ja 152 kohdassa, DTS ei ole vedonnut kyseisessä tuomioistuimessa mihinkään perusteluun, joka koskee RTVE:lle myönnetyn varsinaisen tuen vaikutuksia, vaan on ainoastaan väittänyt, että tämän tuen rahoitustapa pahensi tuesta johtuvaa kilpailun vääristymistä ja teki tuesta ja mainitusta rahoitusmekanismista yhdessä yhteisen edun vastaisen. Unionin yleinen tuomioistuin on tältä osin tulkinnut virheellisesti useita DTS:n perusteluja.

87 DTS:n mukaan tämä vääristyneellä tavalla huomioon ottaminen on johtanut siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on ratkaissut asian ultra petita ja muuttanut oikeudenkäynnin kohdetta. Koska DTS on itse suullisessa käsittelyssä unionin yleisessä tuomioistuimessa selventänyt, että toinen kumoamisperuste on tehokas vain, mikäli ensimmäinen kumoamisperuste hyväksytään, ja koska unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt viimeksi mainitun perusteen, se ei voinut tutkia tätä toista perustetta. Joka tapauksessa on niin, että vaikka oletettaisiin, että unionin yleinen tuomioistuin saattoi lausua tästä kanneperusteesta, sillä oli oikeus hylätä peruste ainoastaan valituksenalaisen tuomion 151 kohdassa mainitusta syystä, jonka mukaan komissio ei ollut velvollinen ottamaan huomioon maksutelevisioyhtiöitä koskevan veron vaikutuksia, koska tämä verotuksellinen toimenpide ei ollut erottamaton osa tukea. Unionin yleinen tuomioistuin on kuitenkin muuttanut oikeudenkäynnin kohdetta tulkitessaan sille esitettyä toista kanneperustetta uudelleen kyseisen tuomion 152 kohdassa niin, että se liittyy varsinaisen tuen vaikutuksiin.

88 Näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin on DTS:n mukaan ylittänyt toimivaltansa laillisuusvalvonnassa, joka koskee komission arvioita SEUT 106 artiklan 2 kohdassa määrätyn suhteellisuusperiaatteen noudattamisesta. Unionin yleinen tuomioistuin voi tätä valvontaa harjoittaessaan vain tarkistaa, onko komissio tehnyt ilmeisen arviointivirheen, mutta se ei voi korvata komission arviota omalla arvioinnillaan eikä varsinkaan tutkia kohtia, joita komissio ei ole arvioinut. Koska unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen vahvistanut komission päätöksen, jonka mukaan maksutelevisioyhtiöitä koskeva vero ei ole erottamaton osa tukea, se on voinut vain vahvistaa sen, että tällä toimielimellä oli oikeus hyväksyä kyseinen tuki. Unionin yleisellä tuomioistuimella ei sitä vastoin ollut oikeutta lausua kysymyksistä, jotka koskevat esimerkiksi RTVE:n mahdollista kilpailunvastaista menettelyä ja erityisesti tarjousten korottamista, koska komissio ei ole tutkinut tällaisia kysymyksiä.

89 RTVE katsoo, että kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta. Joka tapauksessa RTVE katsoo Espanjan kuningaskunnan ja komission tavoin, että tämä valitusperuste on tehoton ja vähintäänkin perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

90 On todettava, että kolmas valitusperuste perustuu kokonaisuudessaan oletukseen siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn toisen kanneperusteen, joka perustuu SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomiseen, ulottuvuutta.

91 On kuitenkin huomattava, että DTS ei valituksellaan riitautu yhtäkään niistä arvioista, joihin unionin yleinen tuomioistuin on päätenyt valituksenalaisen tuomion 113–167 kohdassa tämän toisen kanneperusteen hylkäämiseksi.

92 Erityisesti on todettava, että DTS ei mitenkään väitä, että tätä valituksenalaisen tuomion osaa rasittaisivat oikeudelliset virheet, ja lisäksi DTS korostaa, että sen valitus ei koske RTVE:lle myönnetyn tuen yhteensopivuutta SEUT 106 artiklan 2 kohdan kanssa koskevaa tutkimista.

93 Vaikka siis kolmas valitusperuste olisi perusteltu, se ei mitenkään voi johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen.

94 Näin ollen tämä valitusperuste on hylättävä tehottomana.

Telefónica-yhtiöiden esittämät valitusperusteet, joiden mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa ja SEUT 106 artiklan 2 kohtaa on rikottu

95 Telefónica-yhtiöt ovat esittäneet vastineessaan valitusperusteen, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa on rikottu sen vuoksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen jättäessään tutkimatta SEUT 108 artiklan rikkomista koskevat Telefónica-yhtiöiden perustelut.

96 Lisäksi Telefónica-yhtiöt ovat esittäneet tässä samassa vastineessa SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomista koskevan valitusperusteen, jossa ne väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen suorittaessaan liiallisesti rajoitetun tarkistuksen sen osalta, onko kyseessä oleva tukijärjestelmä suhteellisuusperiaatteen mukainen, tukeutuen tältä osin komission harkintavaltaan.

97 On kiistatonta, että näiden perusteiden tavoitteena on saada valituksenalainen tuomio kumotuksi syistä, joihin DTS ei ole vedonnut valituksensa yhteydessä.

98 Yhtäältä on nimittäin niin, että DTS ei ole lainkaan vedonnut Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan rikkomiseen kyseisen valituksen tueksi. Toisaalta on huomattava, että vaikka kolmas valitusperuste koskee muodollisesti SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomista, DTS on itse täsmentänyt valituksessaan, kuten tämän tuomion 92 kohdasta käy ilmi, että se ei riitautu RTVE:lle myönnetyn tuen yhteensopivuutta tämän määräyksen kanssa vaan tyytyy kyseisessä valitusperusteessa moittimaan unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on ottanut tietyt DTS:n esittämistä perusteluista huomioon vääristyneellä tavalla.

99 Työjärjestyksen 174 artiklan mukaan vastineessa voidaan kuitenkin vaatia valituksen hyväksymistä, hylkäämistä tai tutkimatta jättämistä kokonaan tai osittain.

100 Lisäksi työjärjestyksen 172 artiklan mukaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käsitellyn asian asianosainen voi tehdä vastineesta erillisellä asiakirjalla liitännäisvalituksen, jossa työjärjestyksen 178 artiklan 1 kohdan ja 3 kohdan toisen virkkeen mukaan voidaan vaatia valituksenalaisen tuomion kumoamista kokonaan tai osittain, ja siinä esitettyjen perusteiden ja perustelujen on oltava eri perusteita ja perusteluja kuin ne, joihin vedotaan valitukseen annetussa vastineessa.

101 Näistä säännöksistä käy yhdessä luettuina ilmi, että vastineessa ei voida vaatia valituksenalaisen tuomion kumoamista perustein, jotka ovat erillisiä ja itsenäisiä valituksessa esitetyistä perusteista, koska tällaisiin perusteisiin voidaan vedota vain liitännäisvalituksessa.

102 Näin ollen Telefónica-yhtiöiden esittämät valitusperusteet, jotka koskevat Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan ja SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomista, on jätettävä tutkimatta.

Liitännäisvalitus

103 Telefónica-yhtiöt vetoavat liitännäisvalituksensa tueksi yhteen ainoaan valitusperusteeseen, jonka mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklaa on rikottu sen vuoksi, että unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta SEUT 108 artiklan rikkomista koskevat Telefónica-yhtiöiden perustelut.

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

104 Telefónica-yhtiöt väittävät, ettei unionin yleinen tuomioistuin voinut jättää tutkimatta sen SEUT 108 artiklan rikkomista koskevia ensimmäisessä oikeusasteessa esittämiä kanneperusteita sillä perusteella, että ne eivät liittyneet oikeusriidan kohteeseen sen vuoksi, että niihin oli vedottu ensimmäisen kerran niiden väliintulokirjelmässä.

105 Unionin yleisen tuomioistuimen ei ensinnäkään olisi pitänyt perustaa valituksenalaisen tuomion 216 kohdassa kantaansa 19.11.1998 annettuun tuomioon Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto (C-150/94, EU:C:1998:547) sen vuoksi, että Telefónica-yhtiöt eivät olleet viitanneet tähän tuomioon.

106 Unionin yleinen tuomioistuin ei Telefónica-yhtiöiden mukaan ole myöskään selittänyt valituksenalaisen tuomion 217 kohdassa, miten 8.7.2010 annetulla tuomiolla komissio v. Italia (C-334/08, EU:C:2010:414) voidaan oikeuttaa se, että väliintulijalla on jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen yhteydessä enemmän liikkumavaraa kuin väliintulijalla kumoamiskanteen yhteydessä. Mikäli väliintulijan on tyydyttävä varsinaisen asianosaisen esittämiin perusteisiin, työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohta, jossa väliintulija veloitetaan esittämään perusteensa, menettäisi merkityksensä.

107 RTVE katsoo, että liitännäisvalitus on jätettävä tutkimatta. Yhtäältä tässä valituksessa on RTVE:n mukaan työjärjestyksen 178 artiklan 3 artiklan toisen virkkeen vastaisesti esitetty yksi ainoa valitusperuste, joka on sama kuin yksi niistä perusteista, joihin Telefónica-yhtiöt ovat vedonneet pääasian valitukseen antamassaan vastineessa. Toisaalta tässä liitännäisvalituksessa ei yksilöidä täsmällisesti riitautettavia valituksenalaisen tuomion perusteita, mikä on saman määräyksen ensimmäisen virkkeen vastaista. Liitännäisvalitus ei RTVE:n mukaan ole missään tapauksessa perusteltu. Myös Espanjan kuningaskunta ja komissio katsovat, että Telefónica-yhtiöiden esittämät perustelut on hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Liitännäisvalituksen tutkittavaksi ottaminen

108 Liitännäisvalituksen tutkittavaksi ottamisesta on huomautettava, että työjärjestyksen 178 artiklan 3 kohdan toisen virkkeen mukaan liitännäisvalituksessa esitettyjen perusteiden ja perustelujen on – kuten tämän tuomion 100 kohdassa on jo mainittu – oltava eri perusteita ja perusteluja kuin ne, joihin vedotaan päävalitukseen annetussa vastineessa.

109 Nyt käsiteltävässä asiassa Telefónica-yhtiöiden liitännäisvalituksensa tueksi esittämä valitusperuste, joka koskee Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan rikkomista, vastaa kaikilta osin perusteita, jotka ne ovat esittäneet DTS:n tekemään päävalitukseen antamassaan vastineessa.

110 Jotta ei kuitenkaan kyseenalaistettaisi työjärjestyksen mukaista erottelua päävalituksen ja liitännäisvalituksen välillä, ei tämän työjärjestyksen 178 artiklan 3 kohdan toisessa virkkeessä olevaa edellytystä voida ymmärtää muulla tavalla kuin niin, että se perustuu oletukselle, jonka

mukaan vastineessa olevat perusteet ja perustelut ovat itsessään samankaltaiset kuin päävalituksessa esitetyt perusteet ja perustelut.

111 Nyt käsiteltävässä asiassa, kuten tämän tuomion 95–102 kohdasta käy ilmi, peruste, jonka Telefónica-yhtiöt ovat esittäneet DTS:n päävalitukseen antamassaan vastineessa ja joka koskee Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan rikkomista, onkin jätettävä tutkimatta, koska se eroaa valitusperusteista.

112 Työjärjestyksen 178 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä virkkeessä olevasta vaatimuksesta on riittävää todeta, että liitännäisvalitus koskee nimenomaisesti valituksenalaisen tuomion 207–218 kohtaa, ja näin ollen siinä yksilöidään riittävän täsmällisesti kyseisen tuomion riitautetut perustelut.

113 Näissä olosuhteissa on katsottava, että liitännäisvalitus on otettava tutkittavaksi siltä osin kuin se koskee valituksenalaisen tuomion 207–218 kohtaa.

Asiakysymys

114 Liitännäisvalituksen asiasisällöstä on huomautettava, että osapuoli, joka on Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan nojalla hyväksytty unionin tuomioistuimessa käsiteltävässä oikeusriidassa väliintulijaksi, ei voi muuttaa oikeusriidan kohdetta, sellaisena kuin se on rajattu asianosaisten vaatimuksissa ja perusteissa. Tästä seuraa, että tutkittavaksi voidaan ottaa vain ne väliintulijan argumentit, jotka kuuluvat kyseisissä vaatimuksissa ja perusteissa määriteltyyn yhteyteen (tuomio 7.10.2014, Saksa v. neuvosto, C-399/12, EU:C:2014:2258, 27 kohta).

115 Nyt käsiteltävässä asiassa Telefónica-yhtiöt moittivat liitännäisvalituksensa ainoassa valitusperusteessa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on jättänyt valituksenalaisen tuomion 207–218 kohdassa tutkimatta kumoamisperusteet, jotka Telefónica-yhtiöt esittivät kyseisessä tuomioistuimessa väliintulokirjelmässään ja joissa ne väittivät komission rikkoneen SEUT 108 artiklaa.

116 On kuitenkin kiistatonta, että DTS ei ollut vedonnut tämän määräyksen rikkomiseen kanteensa tueksi, sillä kolmesta kanneperusteesta, jotka se esitti riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi, ensimmäinen koski SEUT 107 artiklan, toinen SEUT 49 ja SEUT 64 artiklan ja kolmas SEUT 106 artiklan 2 kohdan rikkomista.

117 Tästä seuraa, kuten unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 112 kohdassa, että Telefónica-yhtiöiden väliintulokirjelmässään esittämät kumoamisperusteet eivät liittyneet mitenkään oikeusriidan kohteeseen sellaisena, kuin DTS oli sen määritellyt, ja niillä muutettiin kyseisen oikeusriidan alaa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 40 artiklan vastaisesti.

118 Tästä unionin yleinen tuomioistuin on todennut perustellusti valituksenalaisen tuomion 217 kohdassa, että 8.7.2010 annetussa tuomiossa komissio v. Italia (C-334/08, EU:C:2010:414) annettua ratkaisua, joka liittyi SEUT 260 artiklaan perustuvaan jäsenyysoikeuksien noudattamatta jättämistä koskevaan kanteeseen, ei voida soveltaa SEUT 263 artiklaan perustuvaan kumoamiskanteeseen.

119 Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva menettely perustuu nimittäin siihen, että jäsenvaltion on objektiivisesti todettu jättäneen noudattamatta unionin oikeuden mukaisia velvoitteitaan (ks. mm. tuomio 6.10.2009, komissio v. Espanja, C-562/07, EU:C:2009:614, 18 kohta).

120 Näin ollen, kuten unionin yleinen tuomioistuin on katsonut perustellusti valituksenalaisen tuomion 217 kohdassa, tällaisessa menettelyssä unionin tuomioistuimen on selvitettävä asia tarpeellisessa laajuudessa, jotta se voi todeta, onko kyseinen jäsenvaltio jättänyt noudattamatta jäsenyysvelvoitteitaan, joten sellaista tosiseikkaa tai oikeudellista seikkaa, jota komission on analyysissään väistämättä tutkittava, koskevalla väliintulijan esittämällä puolustautumisperusteella ei voida muuttaa oikeusriidan alaa, vaikka kyseessä oleva jäsenvaltio ei ole vedonnut siihen. Sitä vastoin kumoamiskanne on rajattu erityisesti perusteilla, joihin kantaja on vedonnut.

121 Lisäksi on todettava, että vaikka työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan väliintulokirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin väliintulija vetoaa, tämä ei merkitse sitä, että väliintulija voisi vedota vapaasti uusiin perusteisiin, jotka ovat eri perusteita kuin ne, joihin kantaja on vedonnut. Kuten julkisasiamies on nimittäin todennut ratkaisuehdotuksensa 219 kohdassa, tämä määräys liittyy väliintulomenettelyn osalta vahvistettuihin rajoituksiin, ja sitä on tarkasteltava yhdessä työjärjestyksen 129 artiklan valossa; tämän artiklan mukaan väliintulon tarkoituksena voi olla ainoastaan jonkin asianosaisen vaatimusten tukeminen kokonaan tai osittain, väliintulo liittyy pääasian oikeudenkäyntiin ja väliintulijan on hyväksyttävä asia sellaisena kuin se on väliintulohetkellä.

122 Väitteestä, jossa Telefónica-yhtiöt moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on valituksenalaisen tuomion 216 kohdassa viitannut 19.11.1998 annettuun tuomioon Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto (C-150/94, EU:C:1998:547), riittää, kun todetaan, että väite on täysin tehoton, koska se ei johda siihen, että valituksenalaisessa tuomiossa olisi oikeudellinen virhe, eivätkä nämä yhtiöt edes väitä, että unionin yleisen tuomioistuimen kyseisessä kohdassa tekemä arviointi olisi oikeudellisesti virheellinen.

123 Näin ollen liitännäisvalituksen ainoa valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

124 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla soveltuvin osin valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

125 Koska DTS on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, DTS vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komissiolle päävalituksen käsittelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

126 Koska Telefónica-yhtiöiden liitännäisvalitus on hylätty ja koska komissio on vaatinut Telefónica-yhtiöiden velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, Telefónica-yhtiöt vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan komissiolle liitännäisvalituksesta aiheutuneet kulut.

127 Työjärjestyksen 184 artiklan 4 kohdan mukaisesti Telefónica-yhtiöt vastaavat päävalituksesta aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja RTVE vastaa päävalituksesta sekä liitännäisvalituksesta aiheutuneista oikeudenkäyntikuluistaan.

128 Mainitun työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan soveltuvin osin valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Valitus hylätään.**
- 2) **DTS Distribuidora de Televisión Digital SA vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle päävalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Telefónica de España SA ja Telefónica Móviles España SA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne veloitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle liitännäisvalituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**
- 4) **Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) ja Espanjan kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.